

המקורי, **אין מוחים בהם**, כי מתחילה כשנתנו היה הדבר על דעת כן, שאם יהיה צורך בדבר ישנו^א.

עשיית נפשות לצדיקים

רבן שמעון בן גמליאל אומר, **אין עושין נפשות** [=בנין מצבה] **לצדיקים**, **דבריהן הן הן זכרון**.

רבי אלעזר החביא עצמו מפני רבי יוחנן

רבי יוחנן היה נסמך על רבי חייא בר אבא, והולך, [י"מ שהיה צריך להיסמך בהליכתו, כי היה בעל בשר. וי"מ שהיה צריך להיסמך בהליכתו, כי היו גבות עיניו ארוכות, ולא היה יכול לראות הדרך]. ראה אותו רבי אלעזר, ונחבא מפניו שלא יראנו.

ואמר על כך רבי יוחנן, שני דברים רעים עשה בבלי זה [=רבי אלעזר שעלה מבבל] בכך שנחבא. **האחד הוא, שבכך שנחבא הראה שאין זה מכבודו לשאול בשלומי. והשני הוא, שבכך שנחבא הראה גם, שאין מכבודו לדבר עימי כלל.**

ביקש רבי יעקב בר אידי לפייס דעתו של רבי יוחנן, ואמר לו, כך המנהג אצלם בבבל, קטן אינו שואל בשלמו של גדול [=זעירא לא שאיל בשלומיה דרבה], שהם מקיימים את הכתוב, **"רְאוּנֵי נְעָרִים וְנַחֲבָאוּ וְיִשְׁשִׁים קָמוּ עִמָּדוֹ"** (איוב כ"ט ח').

ראה רבי יעקב שלא נתפייס רבי יוחנן לגמרי, ועדיין היה בלבו על רבי אלעזר, ולפיכך הסיח דעתו של רבי יוחנן בדברים אחרים, ולבסוף גם מהם הראה לו שיש לו להתפייס, ועמד ושאל את רבי יוחנן, האם מותר לעבור לפני צלם.

השיב לו רבי יוחנן, וכי למה תתן כבוד לפסל להיות ירא מלעבור לפניו, אדרבה עבור לפניו, להראות שאינך ירא ממנו, והתלוצץ ממנו שהוא עינים לו ולא יראה.

אמר לו רבי יעקב, אם כן יפה עשה רבי אלעזר שהחביא עצמו, שכן מעשה זה מראה על המורא מפני מי שנחבא ממנו, ואין זה זלזול.

^א אפשר שהדין האחרון אמור כשנשתנו הנתונים. כלומר כשמתחילה היה ידוע שצריכים לזה ולזה, מאחר שגבו לזה, אין לשנות. אבל כשמתחילה לא ידעו שיהיו צריכים לדבר האחר, בזה נתנו על דעת שאם ישתנה המצב, ישנו הגבאים לפי המצב החדש. ויל"ע בדבר.